

Wiktor Hahn

"Ze studyów nad Krasińskim",
Włodzimierz Jampolski, "Na ziemi
naszej : dodatek literacko-naukowy
"Kuryera Lwowskiego"", 1910 :
[recenzja]

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce
literatury polskiej 11/1/4, 206

1912

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jampolski Włodzimierz: Ze studyów nad Krasińskim. (Władysław Herman i dwór jego“ Krasińskiego i „Otello“ Szekspira“). Na ziemi naszej, dodatek literacko-naukowy „Kuryera Lwowskiego“. Lwów. 1910, s. 18—19.

Autor dopatrywa się w powieści K-o *Władysław Herman* analogii z *Otellem* w motywach zasadniczych i w osnowie akcji: motyw połączenia się z dwojga kochanków wbrew zewnętrznym przeszkodom, motyw zazdrości, tak ważne w tragedyi Szekspira, odgrywają też znaczną rolę u Krasińskiego; taksamo w kilku sytuacjach widoczny jest wpływ Otella, konstruowanie jednak charakterów, akcji i scen jest u K-go odmienne. Wywoły autor, jakkolwiek nie pogłębione, są prawdopodobne.

Lwów

Wiktor Hahn.

Chlebowski Bronisław: Krasiński Zygmunt. (1812—1859). (Wiek XIX. Sto lat myśli polskiej, Tom V. Warszawa, 1909, s. 111 — 182, 8° większa).

Z prac syntetycznych nad twórczością Krasińskiego jedna z najważniejszych. Do podjęcia jej dzięki poprzednim studyom¹⁾ był autor doskonale przygotowany, obrał zaś punkt wyjścia podobny jak w rozprawie o Słowackim: postanowił dać biografię psychologiczną. Poddał więc utwory poety na sposób Hennequinowski sumiennej, szczegółowej analizie, starał się odnaleźć w nich i określić zasadnicze wzruszenia i zasadnicze środki ekspresyi, poczem szukał odpowiedników w życiu poety. Ta część pracy jednak zakryta przed oczyma czytelnika, autor bowiem podaje dopiero ostateczne jej wyniki w zespoleniu i odkrywa Krasińskiego w dziełach, wskazując, dlaczego cechy tych dzieł, myśli i uczucia w nich wyrażone, musiały być takie, nie inne. Stanowisko autora konsekwentne, wytkniętego celu nigdy z oka nie spuszcza. Rzecz jasna: praca, wobec nowo ogłoszonych i przygotowanych do druku materiałów, będzie wymagała uzupełnień, a w pewnych wypadkach także przekształceń. Nie powstrzymałby się np. Chlebowski od wysnucia wniosków z takiego sądu autora Psalmów, o ile ten istotnie odnosi się do Słowackiego: „Wiesz, co najbardziej zgubiło go w życiu? Oto duch ten azyatycki, żydowski... jest w żydowskim duchu coś granitowego, zabijającego w człowieku pokorę, tkliwość, a tylko zostawiającego dumę,

¹⁾ Nieboska i Irydion. Zarys rozwoju duszy Z. Krasińskiego w pierwszym okresie twórczości (1831—1838); Wpływ poznania się Słowackiego z Krasińskim na twórczość obu poetów (1836—1841); Geneza i piękno Przedświtu.